

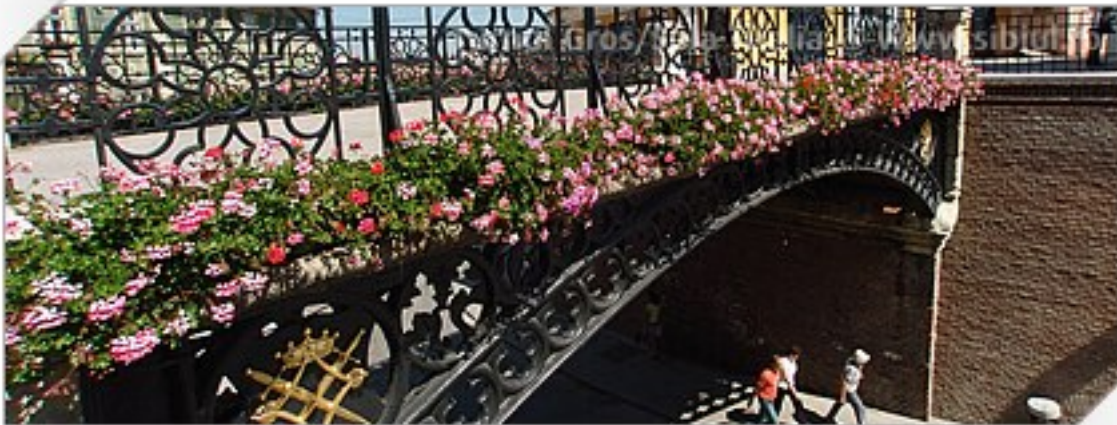

Podul Minciunilor Sibiu

Construit pe locul unui turn de poarta al celei de a doua incinte de fortificatii, Podul Minciunilor care leaga cele doua sectoare ale Pietei Mici, permitand legatura dintre Orasul de Jos si Orasul de Sus, este, fara indoiala locul cel mai incarcat de legenda din Sibiu.

Reprezentand un veritabil simbol al orasului, Podul Minciunilor a fost reconstruit in anul 1859, la fabrica lui Fredericus Hutte, fiind primul din Romania si al doilea din Europa confectionat din fonta turnata, cu decoratiuni prin traforare si avand la capete doua cercuri mari decorate cu stema Sibiului.

Initial, potrivit cronicilor vremii podul fusese construit din lemn, Emil Sigerius mentionand la 1771 ca " trecerea pe sub podul minciunilor este iluminata noaptea de trei lanterne si pazita de trei santinele ".

Pana la construirea acestui pod, accesul intre cele doua sectoare ale pietei se facea pe sub un conglomerat de cladiri, demolat in 1851. Zidul care sustine scara inglobeaza un ancadrament patrat din piatra, vestigiul unei constructii medievale. Podul Minciunilor este considerat un loc romantic, unde isi dadeau intalnire indragostitii, desi pe seama acestuia circula cel putin patru legende.

Cea mai aproape de adevar pare a avea la origine o similitudine lingvistica. Din cauza faptului ca podul respectiv a fost primul ridicat fara piloni de sprijin, i s-a mai spus si " podul culcat ". Ori, in dialectul sasesc " culcat " (lugenmarchen) este omonimul cuvintului " minciuna ". Asa aveau sa se teasa ulterior tot felul de " povesti " pe seama podului. Batranii locului ii atribuiu chiar si " calitati " umane. Ei spuneau ca podul " simte " fiecare neadevar rostite de cei care il strabat, incepe sa geama intr-un mod tipic, care da fiori, incheieturile scartaie amenintator iar balustrada da impresia ca va ceda in orice moment, mincinosul urmand sa se prabuseasca in gol.

O alta legenda vorbeste despre faptul ca Piata Mica fiind piata negustorilor era, pe cale de consecinta si cea a tocmelilor, a negocierilor. Uneori, asa cum se intampla in orice troc, existau si clienti pacaliti. Acestia se intorceau cu marfa cumparata si, in hohotele de ras ale multimii, ii aruncau de pe pod pe negustorii prinsi cu ocaua mica. În acest fel, acestia nu doar ca nu ii mai inselau niciodata pe sibieni ci serveau drept pilda pentru toti precupetii necinstiti.

Cea mai " picanta " legenda a podului tinea de curatenia trupeasca a tinerelor fete care isi dadeau intalnire cu iubirii lor, in respectivul loc. Aici se faceau juraminte de iubire, se puna la cale viitorul indragostitilor, se faceau planuri de casatorie, dupa ce, in prealabil tinerele sustineau ca sunt neprihanite. Cand lucrurile se intamplau sa nu stea intocmai, se spune ca imediat dupa noaptea nuntii, miresele erau tarate de par pana pe pod, de unde erau aruncate, spre a fi pedepsite in acest fel pentru juramintele lor mincinoase.

Legat de acelasi " capitol " este si legenda potrivit careia cadetii de la Academia Militara, dupa ce furau inimile junelor naïve le promiteau intalniri sub clar de luna, pe podul respectiv, la care insa, invariabil, "uitau " sa se mai prezinte.

Cuvinte cheie: [podul minciunilor](#)